

خبر

حسین سلیمانی داور جشنواره ایتالیایی شد



حسین سلیمانی، بازیگر سینمای ایران، به عنوان یکی از اعضای هیات داوران هفتمین دوره جشنواره بین‌المللی فیلم «آمی کوتی» در ایتالیا انتخاب شد.

به گزارش ایسنا، حسین سلیمانی بازیگر سینما و تلویزیون، در کنار چهره‌هایی از آرژانتین، بریتانیا و هند به قضاوت آثار بلند سینمایی در این رویداد سینمایی می‌پردازد. مهر مادری، مارمولک، هزارا، آیه‌های زمینی، سریال شاهکوش و سریال سرزمین مادری از جمله پروژه‌های سینمایی و تلویزیونی حسین سلیمانی به شمار می‌روند. ریاست هیئت داوران این دوره از جشنواره «آمی کوتی» را آندریا دل بوکا چهره شناخته‌شده سینما و تلویزیون آرژانتین بر عهده دارد.

جشنواره آمیکوتی، به مدیریت نتریتا روسی، هر سال میزبان آثاری از فیلم‌سازان مستقل است.

هفتمین جشنواره بین‌المللی فیلم «آمی کوتی» از تاریخ ۲۳ تا ۲۸ ژوئن (۲ تا ۷ تیرماه) برگزار می‌شود.

بازگشت عموهای فیتله‌ای با «دوقلوا» به قاب تلویزیون



مجموعه «دوقلوا» در شهر پنج‌ستاره» کاری از مرکز سیمرغ با فضایی شاد و مفرح به‌زودی روی آنتن شبکه دو سیما می‌رود.

به گزارش خبرگزاری مهر به نقل از روابط عمومی شبکه دو سیما، علی فروزن، محمد مسلمی و حمید گلی که با نام خاطره‌انگیز عموهای فیتله‌ای در ذهن نسل‌های مختلف جا گرفته‌اند، این‌بار با فصل دوم مجموعه «دوقلوا» با عنوان «دوقلوا در شهر پنج‌ستاره» به آنتن پازمی‌گردند؛ مجموعه‌ای که در بزرگ‌ترین دکور کودک تلویزیون ایران ساخته شده و نوید تجربه‌ای متفاوت و جذاب را برای کودکان و خانواده‌های می‌دهد.

این مجموعه که با همت مرکز سیمرغ و با مشارکت شهرداری تهران تولید شده شده، شهری جادویی در میان ابرها را به تصویر می‌کشد؛ جایی که تمام ماجراهای داستان در آن جریان دارد. «دوقلوا» علاوه بر جنبه‌های سرگرم‌کننده، با محوریت موضوعاتی همچون حقوق و تکلیف شهروندی، فرزندآوری، فرزندپروری و همچنین آشنایی با مشاغل مختلف، تلاش دارد سطح آگاهی کودکان را نسبت به دنیای پیرامون‌شان افزایش دهد.

جشمید بیات ترک طراحی و کارگردانی این مجموعه را برعهده دارد و مهدی بصیری تهیه‌کننده کار است. این مجموعه به‌زودی از شبکه دو سیما روانه آنتن می‌شود.

اگر بخواهیم به سریال‌های ایرانی، چه در نمایش خانگی که در چند سال اخیر به قوت رسیده و چه در تلویزیون که عمری طولانی دارد، نگاهی منتقدانه بیاندازیم، پایان بندی عنصری خواهد بود که حتی برای مخاطب عام سریال‌ها نیز نقطه ضعف محسوب می‌شود. قطعاً نمی‌توان به قطعیت گفت که در تمام سریال‌های ایرانی ماجرا به این صورت است اما نگاهی به آمار قابل بررسی از آن‌ها نشان می‌دهد که همواره همه چیز به پایانی خوش می‌رسد.

به گزارش خبرآنلاین، اگر شخصیت اصلی دزد باشد، در آخر تبدیل به شخصیتی درستکار می‌شود و این در شرایطی است که مال دزدی به او وفا نکرده است، اگر هم سالیان دراز به دنبال یک زیرک‌خانی باشد و تمام عمر و مال خود را صرف این کرده باشد که برسد باز هم در آخرین قسمت دستش به آن زیر آن خاکی نمی‌رسد.اگر شما شخصیتی در دل سریال‌های ایرانی باشید و یک گردن بند پیدا کنید که بسیار گران قیمت است و مادرتان برایتان به ارث گذاشته است و با فروشش، پولی به دست می‌آورد که زندگیتان را زیر و رو می‌کند باز هم احتمالاً در آخر ی کسی آن را از شما می‌دزدد یا پول را به کسی می‌دهید که از شما نیازمندتر است. این ماجرا در مورد پیدا کردن یک شهاب سنگ که از مریخ افتاده وسط خانه نقی معمولی هم تفاوتی نمی‌کند، حتی اگر پای مالی که برای دیگران است و به آن شبه قانونی و اخلاقی وارد است هم نباشد باز هم سنگ به دریاچه پرتاپ می‌شود و خانواده معمولی، عامل و فریبا با پول عایدی از سنگ از اجازه نشینی و بی سر و سامانی رها نمی‌شوند.

انگار همواره در دل سریال‌ها، کسی هست که می‌خواهد در آخر درست و غلط را به مخاطب نشان دهد و فرصت تشخیص را از او می‌گیرد. انگار هیچ‌وقت شناسی برای پول‌های داوآورده نیست و این دروغ بزرگی است که متن این سریال‌ها به مخاطب می‌گویند. همین موضوع باعث می‌شود سریال‌ها با بحران «پیش بینی پذیری» رو به رو شوند، یعنی مخاطب در هر صورت می‌تواند پایان سریال را حدس بزند.

در زمانه ای که در سریال‌های جهانی با این موضوعات واقع گرایانه تر برخورد می‌شود، نسل جدیدی که در مواجه با هر دو محتوا قرار دارد، سرعت مسیر خود را به سمت پلتفرم‌ها و سریال‌های خارجی تغییر دهد.

در همین رابطه با عباس رافعی، کارگردان، نویسنده و تهیه کننده که آثاری همچون «تولیدی دیگر»، «راز مینا»، «آیه‌های زمینی» و ...در کارنامه خود دارد مصاحبه‌ای انجام داده ایم که در ادامه می‌خوانید.

- یکی از چالش‌های رایج در سریال‌های ایرانی، پایان‌های قابل پیش‌بینی و اغلب «خوش» است، به نظر شما چرا بیشتر سریال‌ها از این الگو پیروی می‌کنند؟

متأسفانه در تولیدات سریالی کشور ما، فیلمنامه‌ها به‌صورت کامل پیش از آغاز تصویربرداری نوشته

رییس صداوسیما در بازدید از پشت صحنه «۱۰۰»:

رییس صداوسیما در بازدید از پشت صحنه «۱۰۰» با تقدیر از دست‌اندرکاران این برنامه، آن را نمونه‌ای موفق در مقایله با چالش‌های رسانه‌ای دانست که توانسته است ترکیبی جذاب از هنر، سرگرمی و پیام‌های هویتی را به مخاطبان ارائه دهد.

به گزارش ایسنا به نقل از روابط عمومی صداوسیما، جلیلی در این دیدار از بخش‌های مختلف استودیوی برنامه بازدید و بر ضرورت توجه به هویت ملی و عدالت در پوشش رسانه‌ای تأکید کرد و «۱۰۰» را نمونه‌ای موفق از ترکیب سرگرمی با این مؤلفه‌ها دانست. رئیس صداوسیما با تشریح شرایط ویژه برنامه‌سازی در رسانه ملی، «۱۰۰» را تجربه‌ای موفق و قابل‌توجه عنوان کرد و گفت: امروز ذائقه مصرف رسانه‌ای مخاطبان در سراسر جهان به‌سریعت در حال تغییر است و فضای مجازی، هم‌زمان فرصت و چالش‌ی جدی برای رسانه‌های سنتی مانند تلویزیون ایجاد کرده است. چالش‌های معیشتی و اقتصادی در جامعه، در کنار تغییر الگوی مصرف رسانه‌ای، از دیگر عوامل دشواری تولید محتوای جذاب و سرگرم‌کننده‌است.

جلیلی دستور کار پیش‌روی رسانه ملی را رویکرد تحولی این دستگاه فرهنگی بر پایه هویت‌محوری و عدالت‌گستری عنوان کرد

اعتماد مخاطبین با این پایان‌بندی سریال‌ها از بین می‌رود

سریال‌ها برای رضایت مسئولین ساخته می‌شوند نه مخاطبان

احتمالاً شما هم به عنوان مخاطب سریال‌های ایرانی زمانی که مشغول تماشای سریال‌ها هستید، علی‌رغم همه فراز و فرود های درام و داستان می‌توانید پیش بینی کنید که در آخر داستان همه چیز قرار است به خوبی و خوشی تمام شود یا حداقل همه به سزای آن چه کمی از حق فاصله دارد و انجام داده است برسد.



طنز بیانگر واقعیتی است که متأسفانه در بسیاری از تولیدات ما رخ می‌دهد.

- تأثیر این نوع پایان‌بندی‌ها بر کیفیت کلی سریال چیست؟

این نوع پایان‌بندی‌ها، باعث لطمه جدی به انسجام داستان و باورپذیری روایت می‌شوند. وقتی مخاطب احساس کند که یک شخصیت به‌طور ناگهانی به ثروت می‌رسد یا در عرض چند روز مسیر زندگی‌اش به‌کلی تغییر می‌کند، پیوند احساسی او با داستان قطع می‌شود و اعتمادش به کلیت اثر از بین می‌رود.

- آیا قانونی در این زمینه وجود دارد که مسیر درام را محدود کند؟

در واقع قانونی به معنای صریح و مدون وجود ندارد، اما سلیقه برخی افراد به‌مرور به شکل قاعده درآمده است. نوعی سلیقه تحمیلی بر گروه‌های تولیدکننده حاکم است که آن‌ها را مجبور می‌کند روایت را در مسیری مشخص هدایت کنند، نه لزوماً در مسیری که منطق داستان حکم می‌کند.

- به نظر شما مخاطبان امروز، به‌ویژه نسل جوان، چگونه با این نوع پایان‌بندی‌ها برخورد می‌کنند؟ واقعیت این است که نسل جدید، سریال‌های ایرانی را تماشا نمی‌کند. آن‌ها به‌طور مستقیم به آثار پلتفرم‌هایی مانند نتفلیکس دسترسی دارند. وقتی

بحرانی سبب شد «جناب‌خان» به حیاتش ادامه‌دهد

افزود: تحول در رسانه ملی با تکیه بر هویت بومی و نمایش تنوع فرهنگی ایران ممکن است. رسانه ملی باید با محوریت هویت و عدالت، تصویری فراگیر از تمامی اقوام و فرهنگ‌های ایرانی ارائه دهد؛ اما جهانی‌شدن و امپراتوری رسانه‌ای کشورهای سلطه‌گر، هویت فرهنگی ما را تهدید می‌کند که گریزی از مقابله با این چالش نیست.

وی با تأکید بر تفاوت مخاطبان امروز با دهه‌های گذشته، گفت: افزون بر این چالش‌ها، جلب رضایت مخاطب کنونی، نیازمند خلاقیت و نوآوری است. برنامه «۱۰۰» توانسته است با ترکیب هنر، سرگرمی و پیام‌های هویتی، گام‌های مؤثری بردارد و در مقایله با چالش‌های ذکرشده، تا حدود زیادی سر بلند باشد.

رییس صداوسیما از استقبال گسترده از این برنامه در فضای مجازی و سکوهای مختلف تلویزیون خبر داد و ابراز امیدواری کرد با تداوم این روند، شاهد رکوردهای جدیدی در فصل‌های آینده باشد. جلیلی همچنین با اشاره به شخصیت‌های محبوبی مانند جناب‌خان، بر ضرورت حفظ ویژگی‌های صداوسیما تأکید کرد و گفت: خلاقیت و شگفتی‌های خجانی و اعتماد و شجاعت رسانه ملی سبب شد شخصیت جناب‌خان به حضور و حیات خود ادامه

احتمالاً شما هم به عنوان مخاطب سریال‌های ایرانی زمانی که مشغول تماشای سریال‌ها هستید، علی‌رغم همه فراز و فرود های درام و داستان می‌توانید پیش بینی کنید که در آخر داستان همه چیز قرار است به خوبی و خوشی تمام شود یا حداقل همه به سزای آن چه کمی از حق فاصله دارد و انجام داده است برسد.



انگار همواره در

دل سریال‌ها،

کسی هست که

می‌خواهد در آخر

درست و غلط را

به مخاطب نشان

دهد و فرصت

تشخیص را از او

می‌گیرد. انگار

هیچ‌وقت شناسی

برای پول‌های

بادآورده نیست

و این دروغ

بزرگی است که

متن این سریال

ها به مخاطب

می‌گویند

سریالی در آن‌جا منتشر می‌شود، فردای آن‌روز با زیرنویس در دسترس مخاطبان ایرانی قرار می‌گیرد، در حالی که نتفلیکس و سایر تولیدکنندگان جهانی، بر اساس پژوهش، مخاطب‌شناسی و تحلیل افکار عمومی سریال می‌سازند، در کشور ما، مخاطب در اولویت قرار ندارد. سریال‌ها برای رضایت مدیران ساخته می‌شوند، نه برای جذب مخاطب.

- با وجود تمام این چالش‌ها، آیا تجربه‌های مثبتی هم در این زمینه داشته‌ایم؟ نمونه‌ای مانند پایتخت را می‌توان تا حدی جدا دانست. این سریال با مخاطب رشد کرده و خاطره جمعی مردم با آن گره خورده است، اما حتی در مورد آن هم نمی‌توان ادعا کرد که به‌طور کامل در تغییر افکار عمومی موفق بوده است.

- در نهایت، برای بهبود این وضعیت چه راهکاری پیشنهادمی‌کنید؟

ای‌کاش مسئولان سازمان صداوسیما یا پلتفرم‌های تولید، گروه‌های تولیدکننده را موظف می‌کردند که فیلمنامه‌ها به‌طور کامل نوشته و تأیید شود، پیش از آن‌که پروژه وارد مرحله تولید شود. پایان‌بندی باید از دل درام بیرون بیاید، نه از خارج از آن. تنها در این صورت می‌توان امیدوار بود که داستان‌ها از انسجام روایی برخوردار شوند و اعتماد مخاطب را جلب کنند.

دهد و همچنان با چند نسل همراه شود.

محسن برمهانی، معاون سیمای رسانه ملی نیز بیان کرد: این برنامه ثابت کرده مأموریت‌های قرارگاهی، آوردگاهی و دانشگاهی رسانه ملی به‌خوبی می‌توانند با مأموریت آسایشگاهی آن مزموژ شوند. کارهایی مثل «۱۰۰» نشان داد که می‌توان مردم را سرگرم کرد و درعین‌حال، حرفی برای گفتن داشت، آموزش داد، پوشش‌های اجتماعی راه انداخت، قهرمانان را به مخاطبان یادآوری کرد و...

این برنامه را می‌توان نمونه‌ای از طرح و اجرای درست دانست که در مسیر سندت رسانه ملی حرکت می‌کند.

فریدالدین نیجکو (تهیه‌کننده)، محمد بحرانی (صدایشبه جناب‌خان) و دیگر دست‌اندرکاران «۱۰۰» نیز با بیان نظرات و درخواست‌های خود درخصوص بهبود کیفیت و جذابیت برنامه، بر لزوم انعکاس هرچه بیشتر دغدغه‌های مردم در قالب چنین برنامه‌هایی با حمایت مدیران رسانه ملی تأکید کردند.

در این بازدید که یکشنبه‌شب (۳۱ فروردین‌ماه ۱۴۰۴) انجام شد، جمعی از مدیران صداوسیما ازجمله محمدرضا خوشرو (مدیر شبکه نسیم) و حسین قرایی (مدیرکل و شجاعت عمومی) نیز پیمان جلیلی (رئیس رسانه ملی) را همراهی کردند.

فرهنگ و هنر

اخبار

واکنش جشنواره کن به شهادت فاطمه حسونه



بخش مستقل «ACID» جشنواره فیلم کن نسبت به شهادت فاطمه حسونه، سوژه مستند «روح‌ت را در دست بگیر و راه برو» واکنش نشان داد.

به گزارش ایسنا، شهادت فاطمه حسونه، عکاس اهل غزه و سوژه اصلی مستند «روح‌ت را در دست بگیر و راه برو» به کارگردانی سپیده فارسی، واکنش گروه مستقل «ACID»، بخش جانبی جشنواره کن را در پی داشت.

این فیلم که در بخش ۲۰۴۵ این رویداد انتخاب شده، حالا با بار معنایی متفاوتی در جشنواره به نمایش درخواهد آمد.

در بیانیه منتشرشده از سوی تیم برگزارکننده بخش «ACID» و فیلم‌سازان حاضر در این بخش آمده است:

«با شوک و باخیر شدیم که موشکی اسرائیلی ساختمانی را هدف قرار داد که منجر به کشته شدن فاطمه و خانواده‌اش شد. ما فیلمی را تماشا کردیم و در برنامه گنج‌اندیم که در آن نیروی حیات این زن جوان همچون معجزه‌ای به‌نظر می‌رسید. اکنون این دیگر همان فیلمی نیست که قصد داریم از آن حمایت کرده و آن را در سینماها – از جمله در کن – به نمایش بگذاریم. همگی ما، فیلم‌سازان و تماشاگران، باید شایسته‌تر نور او باشیم.»

فاطمه حسونه عکاسی بود که با پوشش تصویری تأثیر حملات نظامی اسرائیل به مردم غزه، توجه جهانی را به خود جلب کرد. او طبق گزارش‌ها، صبح روز چهارشنبه ۱۶ آوریل، تنها یک روز پس از اعلام انتخاب فیلم «روح‌ت را در دست بگیرو راه برو» برای کن، به همراه ۹ نفر از اعضای خانواده‌اش به شهادت رسید.

در ادامه بیانیه «ACID» آمده است: «لختنش به همان اندازه جادویی بود که استقامتش. او در حالی که زیر بمباران بود، از غزه عکس می‌گرفت، غذا توزیع می‌کرد، و با سوگواری و گرسنگی می‌جنگید. ما دانستاش را شنیدیم، از دیدنش شاد می‌شدیم، و همواره نگران او بودیم.»

فیلم «روح‌ت را در دست بگیر و راه برو» که توسط سپیده فارسی، کارگردان ایرانی ساکن فرانسه ساخته شده، ۱۱۰ دقیقه زمان دارد و به گفته او «پنجره‌ای است برای دیدن گوشه‌هایی از نسل‌کشی مداوم فلسطینیان». او می‌گوید این فیلم نتیجه «دیداری معجزه‌آسا با فاطمه» و ارتباط‌هایی است که نزدیک به یک سال با او داشته است.

سپیده فارسی در گفت‌وگو با روزنامه فرانسوی لیبراسیون می‌گوید: «وقتی خبر را شنیدم، ابتدا باور نکردم. فکر کردم اشتباه شده؛ مثل چند ماه پیش که خانواده‌ای با همین نام خانوادگی در یک حمله اسرائیلی کشته شدند. با ناباوری با او تماس گرفتم، پیام فرستادم، یکی دیگر، و باز هم یکی دیگر...»

او ادامه می‌دهد: «تمام این وجودهای درخشان با فشردن یک دکمه و رها شدن بمبی، در می‌رفتند؛ بمبی که یک خانه دیگر در غزه را بمب کرد. دیگر هیچ شک نیست: آنچه امروز در غزه می‌گذرد یک نسل‌کشی است که توسط اسرائیل صورت می‌گیرد. من نعت‌ها عاملان آن را مقصر می‌دانم، بلکه همدستانشان را نیز محکوم می‌کنم و خواهان عدالت برای فاطمه و تمام فلسطینیان بی‌گناهی هستم که جان باخته‌اند.» بر اساس گزارش فدراسیون بین‌المللی روزنامه‌نگاران، از آغاز درگیری‌های کنونی تاکنون، دست‌کم ۱۵۷ خبرنگار و فعال رسانه‌ای در غزه جان باخته‌اند.